

на друга, дору имама толка любовь между си! . . . . О, колко плакахъ, като отидохъ у. . . гдѣ то толко радостливо приминахмы! колка разлика! колко жялостно! сичко то добро, а само тебе нѣма!“

54-о. Совосклицаніе (Eriphonema) є, кога то, като свършимъ слово то, или речъ та, заключаваме нѣкое разсужденіе, или увѣреніе, или чюданѣ, и проч. н. п. „тѣя и такива треба да струва добрый и благій граждавешъ.“

55-о. Діапорезисъ є, кога то разпалени отъ нѣкою страсть, или чювство, думамы чи незнаймы вѣче, какво да кажемъ, или какво да речемъ. Тая фигура дава снѣж на слово то, и другъ пѣтъ става съ вопрошеніе, другъ пѣтъ съ Совосклицаніе. н. п. „Нечи немамъ какво да кажъ за тебе и работы тѣ ти; ами незнамъ отъ гдѣ първо да зафанъ,“

56-о. Удивително є, кога то, дору слушателя отъ Повышеніе то чяка естественно Пониженіе на мысль та, мы правимъ ненадеждно Пониженіе. н. п. кога то Великій Александръ попыта Діогена „какво добро ищешъ да ти сторжъ?“ (сиречь азъ прочютый и великій царь). Діогенъ ся обърна и му рече „драпни ся малко на татакъ, да не закрывашъ слѣнце то, чи ми є зыма.“ употреблявать тая фигуръ въ писма та, кои то ся шигувать. н. п. „Много ми є жялно за болестъ та ви. О, кой знае сега колко выкате, колко ви боли ржка та, нито спишъ воистина сега! нито ядешъ! нито піешъ! нито пѣешъ! нито ся смеешъ! о, това като помыслъ, дохожда ми да плачъ, но азъ като плачъ сега, знамъ чи си оздравель, и ся надѣвамъ, и то желимъ“ . . . .

57-о. Удержаніе (Aposiopesis) є, кога то, като почнемъ едно страдателно, жялостно, или неугодно предложеніе, умалчяваме го, като кажемъ, едижъ, или двѣ ре-